

מעשה מרור

רבי נחמן, (מתוך הספר כוכבי אור)

שפעם אחת הלכו יהודי וגרמני יחד לנדוד
ולמד היהודי את הגרמני שיעשה את עצמו כמו יהודי
ולא יקשה עליו הדבר כיון שהלשון הוא אחד
והיהודים הרי רחמנים ובנדאי רחמו עליו.
כיון שבא סמוך לפסח
למדו איך שיתנהג בבית היהודי שיזמינו לשלחן הסדר
בתחלה עושין קדוש ואחר כך רוחצים ידים
אולם שכח לומר לו שאוכלים מרור.
וכן היה שהזמינו יהודי אחד אליו לסדר
אולם הוא היה רעב מכל היום
וצפה שפבר יגיעו לאכול את הדברים הטובים שאמר לו היהודי.
אולם הוא ראה כי נתנו לו חתיכת פרפס בפי מלח
ושאר הדברים הנוהגים בסדר
ואמרים את ההגדה
והוא בעיניו צופיות מצפה כבר לאכילה
והנה כאשר הבחין כי בוצעים את המצה שמח
כי הנה עוד מעט קט יוכל להשקיט את רעבונו
ופתאום נותנים לו מרור
וכאשר הכניסו לפה נעשה לו מר בפיו
וקשב שנהו הסעודה שרק זה יאכלו
וקרח תיכף במרירות ורעב
וקשב לעצמו יהודים ארורים
אחר כל התגיה נותנים לי לאכול מרור.
ובא לבית המדרש ונרדם שם.
אחר כך בא היהודי בפנים שמחות שבע מאכילה ושתיה
ושאלו איך היה לה הסדר
וספר לו בכעס ממה שעבר עליו
אמר לו היהודי אוי גרמני שוטה
אם היית מחכה רק עוד מעט
היית אוכל כל טוב כמוני.
וספר זאת רבנו לומר
שזכוה הגוף בא במרירות
אולם האדם חושב שתמיד יהיה רק המרירות
על פן בורח תיכף
אולם אם מחכה מעט וסובל מעט המרירות מזכוה גופו
אז מרגיש אחר כך כל מיני חיות ותענוג.